

fensionem veritatis orthodoxae latebras omnes obstruerent, ac materiam ipsi alendo legitimis mediis plane subtraherent. Fuerunt tamen & alii, qui ignem istum tanquam innocentem sanctumque ac inviolabilem habendum censerent, a quo potius incredibilia emolumenta, quam quicquam mali, expectanda habeas, adeoque pessime feceris, si illum suffocare intendas. Fuerunt praeterea, qui cum omni periculo rem non vacare intelligerent, ac palam equidem profiterentur, plus tamen negotii intempestivitate, quam pravitate aut falsitate accusarent.

§. II.

Primi enim, ut sigillatim exponamus, ubi ferendum erat iudicium de Inspiratorum hodiernorum, uti se audacter nominarunt, venditata Θεοφορᾶ, seu *impetu*, quem pro *divino* hominibus simplicioribus obtruserant, sine mora excertissimis criteriis eam rejecerunt, & rem universam, tanquam *revelationi unice salvificae contrariam, & Enthusiatarum moribus quamsimillimam*, eliminandam e coetu Dei crediderunt. Neque ad probationem illius figmenti diuturno tempore, aut multa patientia opus habuerunt, cum habitu Theologico probe instructi, & per diligens Scripturae scrutinium αἰσθητήρια γεγυμνασμένα consecuti, primo mox examine istius futilitatem, & fraudes Satanae cognoscerent, gnarique essent, quanta sub tam sancto tegmine hujus hostis humani generis & sinceræ Ecclesiae molimina laterent. Unde & monito Apostoli de probandis omnibus & optimo retinendo, I. Thessal. V. 21. ubi nihil prorsus solide ac vere boni reperirent, totum Inspirationis excogitatae opus procul amoliendum esse, intrepide pronunciarunt, hoc modo & officii sui rationibus obsecundantes, & Ecclesiae ac posteritatis emolumento, nec non suae conscientiae tranquillitati recte consulentes.

§. III.